

Irena Žerjal

BLODNJAK

STIČIŠČE

V past me je pahnilo
verovanje,
da je stičišče
vesela beseda,
da oznanja mir.

Zgodovina bi me lahko poučila,
da je več vrst stičišč –
da so nekatera mesta strupena.

Stičišče je raztegljiva kletka,
ko najmanj slutiš,
te raznese,
ko najmanj sumiš,
te spremeni v ledeno soho.

Siva nebesa te obdajo,
sumljivi ljudje ovohavajo:
komaj čakajo, da se razbliniš,
a ti stojiš,
kot kip
na čudnem križišču sveta.

Krožni tek te je utrudil,
občutje razorožilo,
barve posrkale.

In kar naprej trpaš
ideale v svoje življenje:
praskaš v plesen,
da bi našla

gladko kožo alabastra,
davno lepoto,
ukradeno neznanokdaj!

BLODNJAK

Iščeš maščevanje
najdeš sebe
iščeš jastrebe
najdeš golobe
iščeš milost
sestavljáš domek
najdeš
suhe strupene gobe

Iščeš prostranost
padeš v tesnobo
iščeš veselje
najdeš galaksijo
se vgnezdíš vanjo
se ustoličíš
se oblečeš
v zvezdnato kožo

PLETILKE

Ker je bila nerodna in zaljubljena,
se je Svjatoslava prestrašila
smrti.

Ta Mož, prelepi neumnež,
se ji je posmehoval iz tujih objemov,
igla tesnobe se je zarila do popka.

Sledile so številne vojne,
prevrat sveta,
rojstva, poroke,
a igla
tesnobnega sna
ni izpadla
na številnih poteh
tega sveta.

Čez sedem let
sta se v sanjah
iz popka izvila
nezvestnež in igla.

Mraz je. Zebe tistega, ki je na poti.
Kostanji padajo, ježice rjavijo.
Visoke krizanteme švigajo z belo svetlobo v oči.
Mrke žene molijo za mrtve.
Pletilke žvenkljajo.
Svjatoslava se čudi molitvam davnih dob.

1964

Dolgolasci in svetniki so se začeli pajdašiti,
uganjali so potrošniško muziko,
izbrano klafanje,
sprte literarne revije,
kolosalne šoke.
Tam nekje na prašnih stezicah
je prihajalo odrešenje,
se je preoblačila ljubezen,
pomotoma je plavolasi deček
odprl skalo do kralja Matjaža,
razlezlo se je šepetanje do neba:
»Nič več ne spi!«
Stare veličine so ostrmele:
»Prihaja!«

SKITSKI PRSTAN

Masiven je, nasičen z zlatom,
sonce ga ne otopli,
voda ga ne stori nevidnega.
Mačje oči
v neki nevihtni noči,
kot pomladno morje v zatonu
in nova zemlja na luninih poljih
prenaša me po svetu
ta masa zlata
zlata masa
brez bolečine!

ODDALJENOST

Še vedno odmeva njen glas v daljavi.
Brezbrežne luči se leskečejo
v vseh valčkih, gladinah in vitrinah.
Visoki zvoniki topijo svoje konice
v mraku, modrem od starosti.

Dolge kamnite ulice dihajo
v temnosivem tlaku.
Mnogo, premnogo ljudi trosi tod
svoje misli
in zaključuje svoja poglavja,
vedno več neznancev kramlja
o smislu lepote.